

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **W. E. H.**, bytem 351B K. R., L., bytem v ČR L. K. 4454, Z., zast. Mgr. Dagmar Maršíkovou, advokátkou se sídlem Ševcovská 3246, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2013, č. j. KUZL 72493/2013, sp. zn. KUSP/72493/2013/PŽÚ/Fi,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru právního a Krajského živnostenského úřadu, oddělení státního občanství a přestupků ze dne 26. 11. 2013, č. j. KUZL 72493/2013, sp. zn. KUSP/72493/2013/PŽÚ/Fi, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního – přestupkového oddělení (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 9. 10. 2013, č. j. MMZL 130600/2013, sp. zn. MMZL 111843/2012, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo řízení vedené proti J. M., nar. ..., bytem L. K. 4436, Z., který se měl dopustit přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49

odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) tím, že měl dne 7. 1. 2013 kolem 09:40 hod. ve Zlíně, na ul. L. Váchy 602, na přestupkovém oddělení Magistrátu města Zlín, v kanceláři č. 314A, narušit občanské soužití ublížením na cti urážkami navrhovali žalobci tak, že měl o něm na dotaz právní zástupkyně žalobce paní Mgr. Dagmar Maršíkové mimo jiné říci: „*V dopise píš, že by se mohlo jednat o úchylku, pana H. za úchylnu přímo neoznačuji. Jednalo se o informaci pro paní Mgr. Maršíkovou, jakého má klienta. Tato informace se zakládá na pravdě, jinak bych ji nenapsal, já bych si to nevymýšlel.*“, zastaveno, a to podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť skutek, o němž bylo vedeno řízení, není přestupkem podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalobci byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve vazbě na vyhl. č. 231/1996 Sb., v platném znění, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce namítal, že postupem správních orgánů byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Proti rozhodnutí žalovaného podává žalobu podle ust. § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

Rozhodnutí odvolacího orgánu je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný nedostatečně vypořádal s následujícími tvrzeními žalobce obsaženými v odvolání:

- obviněný svým chováním poškozuje dobré jméno a pověst žalobce
- skutečnost, že obviněný svým vyjádřením reagoval na dotaz právní zástupkyně žalobce, nemůže mít vliv na posouzení, zda se obviněný dopustil přestupku; dotaz právní zástupkyně nevybízel k prohlášení, jež následně obviněný pronesl
- není podstatné, že obviněný žalobce neoznačil přímo úchylnem, podstatné je, že vznesl před dalšími osobami takovou domněnku – tím žalobce urazil, ublížil mu na cti, mohl takto ohrozit vážnost žalobce v očích přítomných osob, mohl vzbudit pochybnost, zda žalobce netrpí duševní poruchou
- obviněný dle orgánu prvního stupně nejednal s cílem ublížit na cti žalobci, ke spáchání přestupku přitom postačuje zavinění z nedbalosti, a to i nevědomé.

Žalobce namítá, že postup žalovaného, který pouze zopakoval odůvodnění správního orgánu prvního stupně a konstatoval, že se s těmito důvody ztotožňuje, je v rozporu s právem na spravedlivý proces. V této souvislosti poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99.

Za závažné procesní pochybení žalobce považuje odůvodnění správního orgánu prvního stupně, „*že se mu podařilo prokázat, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.*“ Z uvedeného odůvodnění podle názoru žalobce vyplývá, že řízení bylo vedeno jednostranně ve prospěch obviněného. Žalobce má za to, že účelem řízení v rámci správního trestání je zjistit, zda se skutek stal a zda tento skutek spáchal obviněný, přičemž správní orgán tento postup obrátil, když se snažil prokázat, že skutková podstata přestupku nebyla naplněna.

Žalobce namítá, že žalovaný řádně neodůvodnil své konstatování, že posuzovaný skutek nenaplnuje objektivně znaky přestupku ublížení na cti, byť tento výrok může žalobce subjektivně považovat za urážející, a to přesto, že žalobce důvody, proč výrok považuje za urážející, uvedl v návrhu na projednání přestupku i v odvolání. Žalobce má stále za to, že obviněný svým jednáním naplnil veškeré znaky skutkové podstaty dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Bezdůvodné označení osoby úchylnem či vzbuzení pochybnosti o duševním stavu osoby v očích druhých je podle názoru žalobce objektivně způsobitelné poškodit

tuto osobu. Pouhé vznesení pochybností o tom, zda určitá osoba trpí nějakou formou sexuální úchylnosti, je způsobilé přivodit této osobě značné újmy.

Žalobce má za to, že k odpovědnosti za přestupku postačuje dle ust. § 3 zákona o přestupcích zavinění z nedbalosti, zmíněné chování lze ovšem považovat za chování úmyslné – ve formě úmyslu nepřímého – obviněný musel vědět, že může zasáhnout do zákonem chráněné osobní sféry žalobce a s touto skutečností musel být srozuměn.

V neposlední řadě žalobce zdůrazňuje, že popsáním skutkem obviněný zasáhl do základního práva žalobce na nedotknutelnost osoby zakotveného v čl. 7 Listiny s tím, že toto právo by mělo být upřednostněno před právem na svobodu projevu.

Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně měl skutky ze dne 18. 8. 2012, ze dne 20. 8. 2012 a ze dne 7. 1. 2013 považovat za dílčí útoky jednoho pokračujícího přestupku (dílčí útoky naplnily veškeré znaky pokračujícího přestupku), v důsledku čehož nemohla zaniknout odpovědnost za přestupek ve vztahu ke skutkům ze dne 18. 8. 2012 a ze dne 20. 8. 2012. Podle žalobce všechny tyto skutky samostatně naplňují znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, nicméně okolnost, že se jedná o pokračující přestupek, podstatně ovlivňuje závažnost protiprávního jednání obviněného. Žalobce si je vědom názoru Nejvyššího správního soudu, který se např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, sp. zn. 1 As 49/2012 vyjádřil k okamžiku, který odděluje jeden pokračující přestupek od přestupku dalšího, v tomto konkrétním případě by ovšem přetržení pokračujícího přestupku fakticky výrazně zvýhodnilo postavení obviněného. Žalobce namítá, že posouzením každého spáchaného skutku jednotlivě výrazně klesá společenská škodlivost každého ze skutků, naopak všechny skutky posuzované společně jako pokračující přestupek vykazují vysokou míru společenské škodlivosti. Posuzoval-li správní orgán skutky spáchané obviněným jednotlivě ve společném řízení, podstatně tím zvýhodnil postavení obviněného, naopak tímto postupem znemožnil žalobce účinnou ochranu jeho základních lidských práv. Nahlédnutím na všechny spáchané přestupky jako na pokračující přestupek je podle názoru žalobce naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích nezpochybnitelné.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvádí, že jednání obviněného bylo posuzováno z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty ublížení na cti, kdy v něm nemohla být shledána požadovaná společenská škodlivost (tj. naplnění materiálního znaku přestupku), přičemž pro primární skutek obviněného – tedy že do dopisu ze dne 28. 4. 2012 uvedl výrok „*nejedná se o úchylnost*“ vztahující se k žalobci – nebylo přestupkové řízení vedeno, neboť žalobce nepodal návrh na jeho projednání.

K námitce žalobce, že popsáním skutkem bylo zasaženo do jeho základního práva chráněného Listinou, žalovaný uvádí, že předmětem řízení byl pouze konkrétní skutek ze dne 7. 1. 2013, který nebyl jako přestupek vyhodnocen. Případné následky zásahů do osobnostních práv je podle žalovaného možné řešit cestou občanskoprávní.

S názorem žalobce, že ke spáchání přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích postačuje zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, žalovaný nesouhlasí, přičemž

odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2006-53 a č. j. 5 As 76/2009-69.

Co se týče námitky spočívající v napadání formulace „že se mu podařilo prokázat, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích“, žalovaný trvá na tom, že tato formulace byla pouze nevhodným použitím slov a neměla vliv na samotný výrok rozhodnutí. Ze spisového materiálu podle názoru žalovaného nevyplývá, že by byla žalobci upřena některá procesní práva, současně žalovanému nebyly známy ani žádné důvody podjatosti správního orgánu.

K námitce, že všechny skutky měly být řešeny jako dílčí skutky pokračujícího přestupku, žalovaný uvádí, že tím, že vedl společné řízení o všech přestupcích obviněného, o nichž se dozvěděl, do vydání rozhodnutí, postupoval v souladu se zákonem a s rozhodovací praxí soudů. Dle názoru žalovaného nebylo možné skutek ze dne 7. 1. 2013 považovat za pokračování předchozích navržených skutků, neboť nebyla zachována zejména blízká časová souvislost, navíc k tomuto jednání došlo již v průběhu společného řízení o předchozích skutcích. Žalovaný dále uvádí, že trvající či pokračující delikt se považuje za dokonaný zahájením řízení v dané věci, kdy případný další útok by bylo nezbytné považovat za nový skutek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 57/2012-28 a ze dne 18. 7. 2012, č. j. 9 As 25/2012-32).

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Jak vyplývá ze správního spisu, dne 5. 4. 2013 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen návrh na projednání přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit obviněný dne 7. 1. 2013 tím, že na dotaz právní zástupkyně žalobce „Z jakého důvodu jste pana H. osočil z pedofilie v dopise, který jste mně posílal?“ uvedl: „V dopise píše, že by se mohlo jednat o úchylku, pana H. za úchyla přímo neoznačuji. Jednalo se o informaci pro paní Mgr. Maršikovou, jakého má klienta. Tato informace se zakládá na pravdě, jinak bych ji nenapsal, já bych si to nevymýšlel.“

Vzhledem k tomu, že v době podání návrhu probíhalo u správního orgánu řízení o dalších přestupcích obviněného, vedl správní orgán následně o všech těchto skutcích společné řízení.

Dne 13. 5. 2013 proběhlo ústní jednání, v jehož průběhu byla provedena výpověď žalobce jako navrhovatele i obviněného.

Dne 26. 9. 2013 správní orgán prvního stupně vyznamenal účastníky řízení o zastavení řízení ohledně skutků ze dne 18. 8. 2012 a ze dne 20. 8. 2012, jelikož před vydáním rozhodnutí o těchto skutcích došlo k uplynutí prekluzivní lhůty.

Dne 9. 10. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního – přestupkového oddělení, č. j. MMZL 130600/2013, sp. zn. MMZL 111843/2012. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 26. 11. 2013, č. j. KUZL 72493/2013, sp. zn. KUSP/72493/2013/PŽÚ/Fi. Toto rozhodnutí je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Žaloba není důvodná.

Dříve než soud přistoupil k žalobním námitkám, zabýval se otázkou aktivní žalobní legitimace žalobce.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) je k žalobě oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Toto zkrácení subjektivních žalobcových veřejných práv se mohlo udát přímo rozhodnutím nebo porušením žalobcových procesních práv. V každém případě musí jít o subjektivní práva náležející žalobci (judikatura Nejvyššího správního soudu již rozšířila zkrácení subjektivních práv i na tzv. dotčení právní sféry žalobce - srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, dostupné na www.nssoud.cz). Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. rozšiřuje žalobní legitimaci i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť předmět správního řízení se nedotýkal jejich právní sféry, ale právní sféry někoho jiného, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byli zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

V nyní projednávaném přestupkovém řízení bylo rozhodováno o vině a trestu obviněného, státní moc tedy byla uplatňována vůči osobě odlišné od žalobce, která měla porušit zájem společnosti na řádném soužití občanů - objektem přestupku podle § 49 odst. 1 zákona o přestupcích (Přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch) je občanské soužití a veřejný zájem na ochraně cti každého, nikoli soukromý zájem žalobce. V řízení o přestupku se nerozhoduje o žádném subjektivním právu navrhovatele - žádná práva ani povinnosti se mu nezakládají, nemění ani neruší, ani se jejich existence nedeclaruje; tento závěr byl již vysloven v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „Poškozený nemá právo na to, aby osoba, kterou označí za pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána (a to ani u přestupků projednatelných jen na návrh ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť zde je návrh nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, nežiní však z navrhovatele plnohodnotného účastníka řízení o přestupku a nezakládá jeho subjektivní právo na shledání viny u pachatele přestupku)“. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 19. 10. 2007 č. j. 4 As 69/2006-103, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „v řízení o přestupcích, které lze projednat jen na návrh nelze dovodit, že rozhodnutí o přestupku by bylo způsobilé zasáhnout do hmotněprávní sféry navrhovatele. Navrhovatel však je účastníkem, který má právo tvrdit, že byl postupem správního orgánu zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“

Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že žalobce jako navrhovatel v přestupkovém řízení v případě přestupku proti občanskému soužití není nadán aktivní legitimací podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., je však nadán aktivní legitimací ke správní žalobě podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. V žalobě má právo namítat zkrácení na svých procesních právech, která jsou mu přiznána zákonem o přestupcích a správním řádem, přičemž takové zkrácení na právech musí mít za následek nezákonné rozhodnutí. V posuzované věci tedy žalobci svědčí například právo na to, aby správní orgán zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu, který má oporu ve spisech nebo aby rozhodnutí správního orgánu bylo řádně odůvodněno.

Námitce nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatečného vypořádání se s tvrzeními žalobce obsaženými v odvolání soud nepřisvědčil. V souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu je odvolací správní orgán povinen přezkoumat soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy; správnost napadeného rozhodnutí potom přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Soud má za to, že není možné, aby odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí o odvolání reagoval na každou jednotlivou větu zmíněnou v odvolání. Nutností je, aby žalovaný jasně a srozumitelně vyložil, jak se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, tedy s vlastním obsahem odvolání. Podstatou žalobcem podaného odvolání byl nesouhlas s právním posouzením jednání obviněného a namítaná nedostatečnost odůvodnění správního orgánu prvního stupně, že jednáním obviněného nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Této povinnosti se podle názoru soudu žalovaný v daném případě zhostil dostatečně, byť v odůvodnění rozhodnutí výslovně nespecifikoval reakci na konkrétní věty odvolání. Není pravdou, že by žalovaný jako odvolací orgán bez bližšího zdůvodnění pouze zopakoval odůvodnění správního orgánu prvního stupně a konstatování, že se s těmito důvody ztotožňuje. Odvolací orgán sice skutečně na str. 4 (v posledním odstavci) napadeného rozhodnutí konstatoval, že se po posouzení všech skutečností se závěrem správního orgánu ztotožnil, v následujících částech rozhodnutí však zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč má stejně jako správní orgán prvního stupně za to, že jednání obviněného nelze vyhodnotit jako přestupek proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (jako hlavní důvody uvedl, že obviněný nepronесl z vlastního popudu hanlivý výrok, pouze se vyjádřil k položenému dotazu právní zástupkyně navrhovatele, aniž by použil invektiv, vulgárních výrazů či posměšků, že se jednalo o pouhé konstatování, co a z jakých důvodů napsal do dopisu, čímž nemohl být objektivně naplněn materiální znak přestupku, a že posuzování nezákonnosti samotného výroku původně obsaženého v dopise ze dne 28. 4. 2012 nebylo předmětem tohoto přestupkového řízení). S touto argumentací správních orgánů se ztotožnil i zdejší soud.

Z konstatování správního orgánu prvního stupně, *„že se mu podařilo prokázat, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích“* podle soudu nijak nevyplývá, že by řízení bylo vedeno jednostranně ve prospěch obviněného. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že tato formulace nebyla zvolena zcela vhodně, že samotné této věty obsažené v odůvodnění rozhodnutí však není možné dovodit, že by správní orgán při svém rozhodování nepostupoval v souladu se zákonem. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobci jako účastníku řízení byla v souvislosti s dokazováním upřena některá procesní práva, v tomto směru ostatně žalobce ničeho nenamítal.

Rovněž s názorem žalobce, že jednáním obviněného byly naplněny veškeré znaky skutkové podstaty, se soud neztotožnil. Především nelze pominout, že obviněný v průběhu ústního jednání před správním orgánem dne 7. 1. 2013 nepronесl výrok *„V dopise píše, že by se mohlo jednat o úchylku, pana H. za úchyla přímo neoznačuji. Jednalo se o informaci pro paní Mgr. Maršíkovou, jakého má klienta. Tato informace se zakládá na pravdě, jinak bych ji nenapsal, já bych si to nevymýšlel.“*, jehož posouzení bylo předmětem přestupkového řízení, z vlastního podnětu, ale jednalo se toliko o reakci na dotaz právní zástupkyně žalobce: *„Z jakého důvodu jste pana H. osočil z pedofilie v dopise, který jste mi posílal?“*. Právní zástupkyně žalobce vyvolala svou otázkou takové téma, že nebylo prakticky možné reagovat jiným způsobem, než užitím stejných nebo obdobných výrazů. Obviněný předmětným výrokem tedy pouze reagoval na dotaz, z jehož mezi žádným způsobem nevybočil a pouze vyjádřil, co z jakých důvodů napsal do dopisu, aniž by přitom užil vulgárních výrazů či

posměšků směřujících k osobě žalobce. Pokud by u některého jednání obviněného bylo možné uvažovat o tom, že jím obviněný vzbudil pochybnost o tom, zda žalobce netrpí určitou formou sexuální úchytky, v důsledku čehož by mohlo být uvažováno o způsobilosti urazit žalobce na cti, tak jedině u vlastního dopisu ze dne 28. 4. 2012 adresovaného právní zástupkyni žalobce. Tento skutek však nebyl v nyní projednávaném přestupkovém řízení řešen, jelikož žalobce nepodal návrh na zahájení řízení. Výrokem proneseným v průběhu ústního jednání dne 7. 1. 2013 obviněný naproti tomu žalobce nijak neoznačoval ani nevzbuzoval pochybnosti o jeho duševním stavu, pouze zdůvodnil formulace uvedené v předmětném dopise, a to nikoli bezdůvodně, jak se žalobce snaží nastítnit v žalobě, ale pouze v reakci na přímý dotaz právní zástupkyně žalobce.

Z uvedených důvodů má soud stejně jako správní orgány za to, že jednáním obviněného nebyla naplněna skutková podstata přestupku, neboť výrok pronesený před správním orgánem na jednání dne 7. 1. 2013 nebyl v s ohledem na celkový kontext takového charakteru, aby byl objektivně způsobilý žalobce urazit na jeho cti. Správní orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení o tomto přestupku obviněného podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích zastavil, neboť skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem.

Zabývat se otázkou formy zavinění jednání obviněného považoval soud s ohledem na to, že nebyly naplněny všechny ostatní znaky skutkové podstaty přestupku (především objektivní způsobilost urazit osobu na její cti), v daném případě za irrelevantní.

Námítku, že správní orgán měl skutky ze dne 18. 8. 2012, ze dne 20. 8. 2012 a ze dne 7. 1. 2013 považovat za dílčí útoky jednoho pokračujícího přestupku, žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil a tato se objevuje poprvé v řízení o žalobě. Soud k této argumentaci předně zdůrazňuje, že jak rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, tak žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodováno toliko o přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit obviněný jednáním ze dne 7. 1. 2013. V důsledku toho je předmětem tohoto soudního řízení právě a jen tento skutek. Řízení o přestupcích, kterých se měl obviněný dopustit jednáním ze dne 18. 8. 2012 a ze dne 20. 8. 2012, a které byly původně projednávány ve společném řízení s řízením o přestupku ze dne 7. 1. 2013, bylo podle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek. Proti společnému vedení řízení, ani proti následnému zastavení řízení o přestupcích ze dne 18. 8. 2012 a ze dne 20. 8. 2012 žalobce žádným způsobem nebrojil.

Argumentace žalobce spočívající v tom, že skutky ze dne 18. 8. 2012, ze dne 20. 8. 2012 a ze dne 7. 1. 2013 bylo nutné považovat za dílčí útoky jednoho pokračujícího přestupku, by však neobstála, ani kdyby k zastavení řízení nedošlo. I kdyby soud přistoupil na názor žalobce, že všechny tři útoky naplnily všechny znaky pokračujícího přestupku (stejný záměr, stejná skutková podstata, stejný nebo obdobný způsob provedení, blízká časová souvislost, souvislost v předmětu útoku), nebylo tyto možné považovat za dílčí útoky jednoho pokračujícího přestupku již jen proto, že k poslednímu útoku (jednání ze dne 7. 1. 2013) mělo dojít až po zahájení řízení o přestupku, jehož předmětem byly útoky ze dne 18. 8. 2012 a ze dne 20. 8. 2012.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se soud zabýval určením okamžiku, který u pokračujícího přestupku odděluje jeden skutek od skutku dalšího), od které zdejší soud neshledal důvod se v daném případě jakkoli odchýlovat, „*při posuzování dané otázky je nutné vyjít z analogické aplikace § 12 odst. 11 trestního řádu, podle něhož*

„pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek“. Trestní řád zajisté není bez dalšího použitelný na každý jednotlivý dílčí problém, který procesní normy zákona o přestupcích neřeší. Na druhou stranu v elementárních věcech přestupkovým právem neřešených musí nutně nastupovat postulát jednoty právního řádu. Jak přitom upozorňuje trestněprávní nauka, „hranice, kdy je pokračující trestný čin přetržen, existovat musí“ (Kučera, P. „Pokračující trestný čin v trestním řádu“ In: Trestní právo, č. 10/2007, s. 7). Stejný závěr musí platit též ve vztahu k pokračujícím přestupkům. V případě pokračujícího trestného činu je skutek ukončen sdělením obvinění, které je obsahem usnesení o zahájení trestního stíhání; rozhodujícím momentem je tak doručení uvedeného usnesení obviněnému. Podezřelému ze spáchání přestupku se však nesděluje obvinění, takový institut zákon o přestupcích nezná. Správní orgán pouze zahájí řízení o přestupku podle § 67 uvedeného zákona, případně lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení (§ 84 a násl. téhož zákona), nebo bez dalšího řízení vydáním příkazu o uložení napomenutí nebo pokuty (§ 87 zákona). Obviněným z přestupku je občan od momentu, kdy vůči němu správní orgán učinil první procesní úkon (§ 73 odst. 1 zákona o přestupcích). Vzhledem k odlišnostem úpravy v přestupkovém zákoně a v trestním řádu je tedy třeba identifikovat úkon, který pro potřeby přestupkového řízení nejbližší odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení sdělení obvinění. Jedním z důvodů, proč dochází k přetržení pokračování v trestném činu, je preventivní působení deliktního řízení „na samotného pachatele, kdy se mu dostává varování ohledně jeho současného i budoucích skutků“ (Kučera, cit. dílo, s. 7). Dle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přestupkovému řízení uvedenou roli splní jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání.“

V nyní projednávaném případě by tak i v případě posouzení jednání obviněného jako jednání naplňujícího znaky pokračujícího přestupku došlo v okamžiku, kdy bylo obviněnému doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání, k dokonání skutku (zahrnujícího jednání ze dne 18. 8. 2012 a ze dne 20. 8. 2012). V tuto chvíli se obviněnému relevantním způsobem dostalo „varování“ ohledně jeho skutku. Útok spáchaný po tomto momentu (jednání ze dne 7. 1. 2013) bylo tedy nutné v každém případě považovat za skutek nový. Nahlížet na jednání ze dne 7. 1. 2013 jako na pokračující dílčí útok skutku zahájeného dne 18. 8. 2012 je tak z uvedených důvodů vyloučeno.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. ledna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová